

HOOFDSTUK 1 | AKOS

SUSBLOEMEN KWAMEN ALTIJD IN BLOEI als de nacht het langst was. De hele stad vierde de dag waarop de knoppen zich langzaam openvouwden tot dieprode bloemblaadjes – deels omdat susbloemen het levensbloed van hun volk waren, en deels, dacht Akos, om te voorkomen dat ze allemaal gek werden van de kou.

Die avond, op de dag van het Bloeiritueel, stond hij in zijn jas te zweten terwijl hij wachtte tot de rest van de familie zover was, dus liep hij naar de binnenplaats om af te koelen. Het huis van de familie Kereseth was in een kring rond een kachel gebouwd; alle buitenste en binnenste muren waren rond. Dat zou geluk brengen.

De ijskoude lucht prikte in zijn ogen toen hij de deur opendeed. Met een ruk trok hij zijn beschermende bril naar beneden en de warmte van zijn huid liet de glazen onmiddellijk beslaan. Hij tastte met zijn handschoen naar de metalen pook en stak die onder de kap van de kachel. De brandstenen eronder zagen eruit als zwarte klonten tot ze door de wrijving aangingen, en daarna begonnen ze in verschillende kleuren te vonken, afhankelijk van het poeder waar ze mee bestrooid waren.

De brandstenen schuurden langs elkaar en lichtten bloedrood op. Ze lagen hier niet om iets te verwarmen of licht te geven, maar waren alleen bedoeld om hen aan de stroom te herinneren. Alsof het gegons in Akos' lichaam hem daar niet al genoeg aan herinnerde. De stroom liep door elk levend wezen en liet zich aan de hemel zien in een veelvoud aan kleuren. Net als de brandstenen. En net als de lichten van de zwevers die door de lucht zoefden, op weg naar het centrum van de stad. Buitenwerelders die dachten dat deze planeet alleen maar wit van de sneeuw was, waren hier nog nooit daadwerkelijk geweest.

Akos' oudere broer, Eijeh, stak zijn hoofd naar buiten. 'Heb je zin om dood te vriezen of zo? Kom mee, mama is bijna klaar.'

Hun moeder had altijd meer tijd nodig als ze naar de tempel gingen. Ze was tenslotte wel het orakel. Alle ogen zouden op haar gericht zijn.

Akos legde de pook neer en liep naar binnen terwijl hij de bril van zijn hoofd trok en zijn gezichtsbescherming langs zijn keel naar beneden duwde.

Zijn vader en zijn oudere zus Cisi stonden bij de voordeur, weggedoken in hun warmste jassen. Die waren allemaal van hetzelfde materiaal gemaakt, kuryahbont, dat je niet kon verven en dus altijd witgrijs was, met een capuchon.

'Klaar, Akos? Mooi zo.' Zijn moeder maakte net haar eigen jas dicht. Ze keek met een schuin oog naar de oude laarzen van hun vader. 'Ergens ver weg ligt de berg as van je vader te huiveren omdat je schoenen zo smerig zijn, Aoseh.'

'Dat weet ik, daarom heb ik extra mijn best gedaan om ze vies te maken,' zei hun vader grijnzend tegen hun moeder.

'Mooi,' zei ze. Of beter gezegd, ze jubelde het bijna. 'Ik vind ze leuk zo.'

'Jij vindt alles leuk waar mijn vader zich aan ergerde.'

'Dat komt doordat hij zich overal aan ergerde.'

'Zullen we instappen nu de zwever nog warm is?' zei Eijeh een beetje zeurderig. 'Ori staat bij het gedenkteken op ons te wachten.'

De jas van hun moeder was eindelijk dicht en ze deed haar gezichtsbescherming op. Ze hobbelden over het verwarmde pad, een en al bont, brillen en handschoenen. Een plomp, rond schip hing op kniehoogte net boven de sneeuwbank op hen te wachten. De deur ging open toen hun moeder hem aanraakte en ze klommen achter elkaar naar binnen. Cisi en Eijeh moesten Akos aan zijn armen naar binnen trekken omdat hij te klein was om zelf in te stappen. Niemand deed een gordel om.

'Naar de tempel!' riep hun vader met zijn vuist in de lucht. Dat zei hij altijd als ze naar de tempel gingen. Net zoiets als juichen voor een saaie les of een lange rij voor het stemlokaal.

'Konden we dat enthousiasme maar in een doosje stoppen en naar heel Thuvhe sturen. De meeste mensen zie ik maar één keer per seizoen, en dan alleen omdat er eten en drinken voor hen klaarstaat,' teemde hun moeder met een flauw glimlachje.

‘Dat is dus de oplossing,’ zei Eijeh. ‘Je moet ze het hele seizoen lokken met eten.’

‘De wijsheid van kinderen,’ zei hun moeder terwijl ze met haar duim de startknop indrukte.

De zwever vloog met een schok omhoog en naar voren, zodat ze allemaal tegen elkaar aan vielen. Eijeh stompte Akos lachend van zich af.

Voor hen twinkelden de lichtjes van Hessa. Hun stad was om een heuvel heen gebouwd, met de legerbasis aan de voet, de tempel op de top en alle andere gebouwen ertussenin. De tempel, waar ze naartoe gingen, was een groot stenen bouwwerk met een koepel van honderden gekleurde glasplaten in het midden. Als de zon erop scheen gloeide de piek van Hessa oranjerood op. Wat betekende dat hij vrijwel nooit opgloeide.

De zwever ging langzaam omhoog en vloog over steenachtig Hessa, net zo oud als hun natieplaneet Thuvhe, zoals iedereen behalve hun vijanden hem noemde – een glibberig woord dat voor buitenwerelders nogal een tongbreker was. De helft van de smalle huizen ging schuil achter sneeuwhopen. Ze waren bijna allemaal verlaten. Iedereen ging vanavond naar de tempel.

‘Nog iets interessants gezien vandaag?’ vroeg hun vader aan hun moeder terwijl hij de zwever om een uitzonderlijk lange windmeter heen stuurde die ronddraaiend de lucht in stak.

Akos hoorde aan zijn vaders stem dat hij hun moeder naar haar visioenen vroeg. Elke planeet in hun sterrenstelsel had drie orakels: een opkomend orakel, een zittend orakel (dat was hun moeder) en een neergaand orakel. Akos begreep niet zo goed wat het inhield, behalve dat de stroom zijn moeder de toekomst influisterde en dat veel mensen die ze tegenkwamen erg veel ontzag voor haar hadden.

‘Volgens mij zag ik je zus laatst...’ begon hun moeder. ‘Maar ik denk niet dat ze het wil weten.’

‘Ze vindt gewoon dat de toekomst met gepaste eerbied bejegend moet worden. Het is ook niet niks.’

De ogen van hun moeder gleden achtereenvolgens langs Akos, Eijeh en Cisi.

‘Dat krijg je er blijkbaar van als je met iemand uit een legerfamilie trouwt,’ zei ze uiteindelijk. ‘Jullie willen alles onder controle houden, zelfs mijn stroomgave.’

‘Misschien is het je opgevallen dat ik me niets heb aangetrokken van de verwachtingen van mijn familie en ervoor gekozen heb om boer te worden, geen legercommandant,’ antwoordde hun vader. ‘En mijn zus bedoelt er verder niets mee, ze wordt er gewoon een beetje nerveus van, dat is alles.’

‘Hmm,’ zei hun moeder, alsof dat volgens haar lang niet alles was.

Cisi begon te neuriën, een melodie die Akos ergens van kende, al wist hij niet waarvan. Zijn zus keek uit het raam en besteedde geen aandacht aan het gekibbel. En een paar tellen later hield het gekibbel van hun ouders ook op en was alleen nog haar geneurie te horen. Cisi straalde iets bijzonders uit, zei hun vader altijd. Kalmte.

De tempel was vanbinnen en vanbuiten verlicht; boven de gewelfde ingang hing een slinger lantaarns ter grootte van Akos’ vuist. Overal waar hij keek zag hij zwevers, met gekleurde lichtstrepen om hun bolle onderkant. Ze stonden in groepjes geparkeerd op de helling en zwermden om het koeveldak op zoek naar een plek om te landen. Hun moeder kende alle geheime plekken van het tempelterrein en stuurde hun vader naar een donker hoekje naast de eetzaal. Daarna bracht ze hen op een holletje naar een zijingang die ze met twee handen open moest trekken.

Ze liepen door een donkere stenen gang over vloerkleden die zo versleten waren dat je er recht doorheen keek, en langs het lage, met kaarsen verlichte gedenkteken voor de Thuvhesiërs die tijdens de Shotet-invasie om het leven waren gekomen, voordat Akos geboren was.

Toen hij langs het gedenkteken kwam, hield hij in om naar de flakkerende kaarsen te kijken. Eijeh greep hem van achteren bij zijn schouders en Akos hapte geschrokken naar adem. Zodra hij beseftte wie het was begon hij te blozen en Eijeh prikte lachend in zijn wang. ‘Zelfs in het donker kan ik zien hoe rood je bent!’

‘Hou je mond!’ zei Akos.

‘Eijeh,’ zei hun moeder vermanend. ‘Niet plagen.’

Dat moest ze heel vaak zeggen. Akos had het gevoel dat hij altijd wel érgens om moest blozen.

‘Het was maar een grapje...’

Ze kwamen bij het hart van het gebouw, waar een menigte samendromde voor de ingang van de Profetiezaal. Iedereen stampte zijn buitenlaarzen uit, wurmde zich uit jassen, schudde haar op dat door capuchons was ge-

plet, blies warme adem op ijskoude vingers. De familie Kereseth legde hun jassen, brillen, wanten, laarzen en gezichtsbescherming op een berg in een donkere nis, pal onder een paars raam waar het Thuvhesische karakter voor de stroom in was gegraveerd. Net toen ze weer naar de Profetiezaal wilden lopen, hoorde Akos een bekende stem.

‘Eij!’ Ori Rednalis, Eijehs beste vriendin, kwam aangestormd door de gang. Ze was slungelig en zag er onbeholpen uit, met haar knokige knieën en ellebogen en piekerige haar. Akos had haar nog nooit in een jurk gezien, maar nu droeg ze er een, van zware, paarsrode stof, met knopen op de schouder als een officieel militair uniform.

Ori’s knokkels waren rood van de kou. Ze kwam met een sprong voor Eijeh tot stilstand. ‘Daar ben je. Ik heb al twee tirades van mijn tante over de Raad moeten aanhoren en ik knal bijna uit elkaar.’ Akos had al eens een tirade van Ori’s tante gehoord, over het feit dat de Raad – de regering van het sterrenstelsel – alleen maar geïnteresseerd was in Thuvhe vanwege de ijsbloemenproductie en dat ze de aanvallen van de Shotet afdeden als ‘plaatselijke ongeregelheden’. Daar zat wel iets in, maar Akos voelde zich altijd ongemakkelijk als er tierende volwassenen in de buurt waren. Hij wist nooit wat hij moest zeggen.

Ori vervolgde: ‘Hallo Aoseh, Sifa, Cisi en Akos. Fijne Bloei. Kom, Eij, we gaan.’ Ze ratelde het er achter elkaar uit en nam nauwelijks de tijd om adem te halen.

Eijeh keek naar hun vader, die met zijn hand wapperde. ‘Ga maar. We zien je straks wel.’

‘En als we je net als vorig seizoen weer betrappen met een pijp in je mond,’ zei hun moeder, ‘dan mag je de inhoud ervan opeten.’

Eijeh wiebelde met zijn wenkbrauwen. Hij schaamde zich nooit ergens voor, werd nooit rood. Zelfs niet als de kinderen op school hem met zijn stem pestten – die hoger was dan die van de meeste jongens – of omdat hij rijk was, niet iets wat je hier in Hessa populair maakte. Maar hij beet ook niet van zich af. Hij had een gave om alles van zich af te laten glijden en dingen alleen toe te laten als hij daar zin in had.

Hij greep Akos bij zijn elleboog en trok hem mee, achter Ori aan. Cisi bleef zoals altijd bij hun ouders. Eijeh en Akos volgden Ori op de voet door de gang naar de Profetiezaal.

Ori hapte naar adem en toen Akos de zaal in keek, deed hij bijna hetzelfde. Iemand had honderden lantaarns opgehangen – allemaal bestrooid met susbloemen om ze rood te maken – van de top van de koepel naar de buitenste muren, naar alle kanten, zodat ze onder een overkapping van licht stonden. Zelfs Eijehs tanden gloeiden rood op toen hij naar Akos grijnsde. Midden in de zaal, die normaal gesproken leeg was, stond een ijsplaat die ongeveer een manslengte breed was. Er groeiden tientallen susbloemen in, die nu nog in de knop zaten maar elk moment konden uitkomen.

Nog meer brandsteenlantaarns, ongeveer zo groot als Akos' duim, omringden de ijsplaat waarin de susbloemen tot bloei zouden komen. Die waren wit, waarschijnlijk zodat iedereen de kleur van de susbloemen goed kon zien, veel helderder rood dan welke lantaarn dan ook. Zo rood als bloed, werd er wel eens gezegd.

Er liepen een heleboel mensen rond in hun mooiste kleren: losse gewaden die alleen handen en hoofd onbedekt lieten, vastgezet met overdadige glazen knopen in allerlei verschillende kleuren; mouwloze vesten tot aan de knie, afgezet met soepele eltenhuid, en tweemaal omgeslagen sjaals. Allemaal in donkere, heldere kleuren, alles behalve grijs en wit, in tegenstelling tot hun jassen. Akos droeg een donkergroen jasje, een oud exemplaar van Eijeh dat nog steeds te ruim om zijn schouders hing, en Eijeh had een bruin jasje aangetrokken.

Ori ging recht op het eten af. Haar zuur kijkende tante stond daar borden uit te delen aan mensen die langsliepen, maar ze keurde Ori geen blik waardig. Akos had het idee dat Ori haar oom en tante niet erg aardig vond en dat ze daarom zo'n beetje bij de Kereseths woonde, maar hij wist niet wat er met haar ouders was gebeurd.

Eijeh propte een broodje in zijn mond en verslikte zich in de kruimels.

'Rustig aan,' zei Akos tegen hem. 'Stikken in een stuk brood is geen waardige manier om te sterven.'

'Dan ga ik in elk geval wel dood aan iets wat ik fijn vind,' zei Eijeh met volle mond.

Akos lachte.

Ori haakte haar elleboog om Eijehs nek en trok zijn hoofd naar haar toe. 'Niet kijken. Starende blikken op links.'

‘Nou en?’ zei Eijeh terwijl hij kruimels in het rond sproeide. Maar Akos voelde al rode vlekken zijn nek in kruipen. Hij keek vanuit zijn ooghoeken naar de zaal links van Eijeh. Daar hield een groepje volwassenen hen zwijgend in de gaten.

‘Je zou denken dat je er onderhand wel een beetje aan gewend was, Akos,’ zei Eijeh tegen hem. ‘Het gebeurt zo vaak.’

‘Je zou denken dat zij onderhand wel aan óns gewend waren,’ zei Akos. ‘Wij wonen hier al ons hele leven, en we hebben al ons hele leven een lot, wat valt er dan te staren?’

Iedereen had een toekomst, maar niet iedereen had een lot, dat zei hun moeder in elk geval vaak. Alleen sommige leden van bepaalde ‘uitverko- ren’ families kregen een lot, dat op het moment van hun geboorte in het geheim werd waargenomen door alle orakels van alle planeten. Tegelijkertijd. Zulke visioenen, vertelde hun moeder, haalden haar nog uit de diepste slaap, zo sterk waren ze.

Eijeh, Cisi en Akos hadden alle drie een lot. Ze wisten alleen niet wat hun lot inhield, ook al was hun moeder een van de mensen die ze had Gezien. Ze zei altijd dat ze het niet hoefde te vertellen, dat zou de wereld wel voor haar doen.

Hun lot zou zogenaamd de voortgang van de werelden bepalen. Als Akos daar te lang over nadacht, werd hij misselijk.

Ori haalde haar schouders op. ‘Mijn tante zegt dat de Raad de laatste tijd via het nieuwskanaal kritiek heeft geuit op de orakels, dus iedereen is er gewoon weer even aan herinnerd.’

‘Kritiek?’ vroeg Akos. ‘Hoezo?’

Eijeh luisterde niet naar hen. ‘Kom, we gaan een goeie plek zoeken.’

Ori’s gezicht klaarde op. ‘Ja, inderdaad. Ik heb geen zin om net als vorig seizoen weer de hele tijd tegen andermans billen aan te moeten kijken.’

‘Volgens mij ben je inmiddels wel langer dan bilhoogte,’ zei Eijeh. ‘Ik denk dat je nu tot halverwege de rug komt.’

‘Fijn, want ik heb echt deze jurk aangetrokken voor mijn tante om naar een stel ruggen te staren,’ zei Ori met een spottende blik.

Deze keer glipte Akos als eerste de menigte in de Profetiezaal in; hij dook onder glazen wijn en weidse gebaren door tot hij vooraan stond, recht voor de ijsplaat en de nog dichte susbloemen. Ze waren precies op

tijd: hun moeder stond bij het ijs en had haar schoenen uitgetrokken, ook al was het hier fris. Ze zei dat het orakel-zijn haar beter afging als ze dicht bij de grond was.

Een paar tellen geleden had hij nog met Eijeh gelachen, maar toen de menigte stilviel, werd alles in Akos ook stil.

Eijeh boog zich naar hem toe en fluisterde in zijn oor: ‘Voel je dat? De stroom gonst hier als een bezetene. Ik heb het gevoel dat mijn borst trilt.’

Het was Akos nog niet opgevallen, maar Eijeh had gelijk: hij had inderdaad het gevoel dat zijn borst trilde en zijn bloed zong. Maar voordat hij antwoord kon geven nam hun moeder het woord. Ze praatte niet hard, maar dat hoefde ook niet, want ze kenden de tekst allemaal uit hun hoofd.

‘De stroom loopt door alle planeten in het sterrenstelsel en geeft ons zijn licht om ons eraan te herinneren hoe sterk hij is.’ Alsof ze een teken kregen, keek iedereen omhoog naar de stroomvloed, die door het rode glas van de koepel in de lucht te zien was. Rond deze tijd van het seizoen was het licht van de vloed bijna altijd donkerrood, net als de susbloemen, en net als het glas. De stroomvloed was het zichtbare teken van de stroom die door hen allemaal en door alle levende wezens liep. Hij kronkelde door het sterrenstelsel langs alle planeten en reeg ze aan elkaar als kralen aan een ketting.

‘De stroom loopt door alles wat leven heeft,’ ging Sifa verder, ‘en schept een ruimte waarin die levende wezens kunnen gedijen. De stroom loopt door iedereen die ademhaalt en wordt door ieders geest anders gefilterd. De stroom loopt door alle bloemen die in het ijs bloeien.’

Ze gingen dicht bij elkaar staan, niet alleen Akos, Eijeh en Ori, maar iedereen in de hele zaal, schouder aan schouder, zodat ze allemaal konden zien wat er met de susbloemen in de ijsplaat gebeurde.

‘De stroom loopt door alle bloemen die in het ijs bloeien,’ herhaalde Sifa, ‘en geeft ze de kracht om in de donkerste duisternis te bloeien. De stroom geeft de meeste kracht aan de susbloem, onze tijdsindicatie, onze bloem die dood maar ook rust brengt.’

Een tijdlang was het stil, maar de stilte voelde niet raar, terwijl je dat misschien wel zou verwachten. Het was alsof ze in de zaal allemaal samen zoemgonzend zongen en de vreemde kracht voelden die hun universum aandreef, net zoals de wrijving tussen deeltjes de brandstenen aandreef.

En toen: beweging. Een trillend bloemblaadje. Een wiebelende stengel. Er trok een siddering door het kleine veld susbloemen dat daar groeide. Iedereen bleef doodstil.

Akos keek op naar het rode glas, naar de overkapping van lantaarns, heel even maar, en hij miste het bijna: het moment waarop alle bloemen openbarstten. Rode bloemblaadjes die zich in één keer ontvouwden en zich om de stengel drapeerden om hun heldere binnenste laten zien. De ijsplaat was een en al kleur.

Iedereen hapte naar adem en begon te applaudisseren. Akos klapte mee tot zijn handen pijn deden. Hun vader kwam naar voren om hun moeders handen te pakken en haar een kus te geven. Voor ieder ander was ze onaanraakbaar: Sifa Kereseth, het orakel, die door haar stroomgave visioenen van de toekomst doorkreeg. Maar hun vader raakte haar altijd aan, prikte met zijn vingertopje in het kuiltje in haar wang als ze lachte, streek losgeraakte pieken terug in haar knot, maakte gele handafdrukken van meel op haar schouders als hij het brooddeeg had gekneed.

Hun vader kon niet in de toekomst kijken, maar hij kon dingen maken met zijn vingers, zoals gebroken borden of de barst in het muurscherf of de gerafelde zoom van een oude rok. Soms wekte hij de indruk dat hij mensen ook weer heel kon maken als ze in de problemen waren geraakt. Dus toen hij naar Akos liep en hem in zijn armen rondzwaaide, geneerde Akos zich niet eens.

‘Kleinste Kind!’ riep zijn vader terwijl hij Akos over zijn schouder gooide. ‘Oef, eigenlijk helemaal niet zo klein. Dit is bijna niet meer te doen.’

‘Dat komt niet doordat ik groot ben – jij bent oud,’ antwoordde Akos.

‘Wat een taal! Van mijn eigen zóón,’ zei zijn vader. ‘Ik vraag me af welke straf zo’n scherpe tong verdient!’

‘Niet...’

Te laat: zijn vader had hem al naar achteren gehesen en vervolgens naar beneden laten glijden zodat hij nu Akos’ enkels vasthield. Ondersteboven hangend drukte Akos zijn shirt en jasje tegen zijn lichaam, maar hij kon zijn lachen niet inhouden. Aoseh liet hem zakken en pas toen Akos veilig de grond had bereikt, liet hij hem los.

‘Hopelijk heb je nu een lesje geleerd over die grote mond van je!’ zei zijn vader terwijl hij zich over hem heen boog.

‘Als je een grote mond hebt, stroomt het bloed naar je hoofd?’ vroeg Akos terwijl hij onschuldig met zijn ogen knipperde.

‘Inderdaad.’ Aoseh grijnsde. ‘Fijne Bloei.’

Akos grijnsde terug. ‘Jij ook.’

Ze bleven die nacht tot zo laat op dat Eijeh en Ori allebei aan de keukentafel in slaap vielen. Hun moeder droeg Ori naar de bank in de woonkamer, waar ze tegenwoordig minstens de helft van de nachten doorbracht, en hun vader maakte Eijeh wakker. Iedereen ging ergens heen, behalve Akos en zijn moeder. Zij gingen altijd als laatsten naar bed.

Zijn moeder zette het scherm aan en het nieuwskanaal van de Raad klonk zacht op de achtergrond. Er zaten negen natieplaneten in de Raad, de grootste en de belangrijkste. Officieel was elke natieplaneet onafhankelijk, maar de Raad reguleerde handel, wapens, verdragen en reizen en handhaafde de wet in de ongereguleerde ruimte. Het Raadskanaal behandelde de ene natieplaneet na de andere: watertekort op Tepes, een medische doorbraak op Othyr, piraten waren een schip in de baan van Pitha binnen gedrongen.

Zijn moeder trok blikken gedroogde kruiden open. In eerste instantie dacht Akos dat ze een kalmeringsdrankje ging maken zodat ze allebei konden slapen, maar toen liep ze naar de gangkast om de pot met susbloem te pakken, die buiten hun bereik op de bovenste plank stond.

‘Ik dacht dat we van de les van vanavond maar een bijzondere moesten maken,’ zei Sifa. Zo noemde hij haar in gedachten, bij haar voornaam in plaats van ‘mama’, als ze hem les gaf over ijsbloemen. Ze was deze nachtelijke brouwsessies twee seizoenen geleden voor de grap ‘lessen’ gaan noemen, maar nu had Akos het idee dat ze het meende. Je wist het nooit met zijn moeder.

‘Pak maar een snijplank en snij wat harvawortel voor me,’ zei ze terwijl ze handschoenen aantrok. ‘We hebben toch al eerder susbloem gebruikt?’

‘In het slaapelixer,’ zei Akos, en hij deed wat ze zei terwijl hij links van haar ging staan met een snijplank, een mes en een stuk ongewassen harvawortel. De wortel had een ongezond witte kleur en was bedekt met een dun laagje dons.

‘En dat mengsel voor recreatief gebruik,’ vulde ze aan. ‘Volgens mij heb ik toen nog gezegd dat dat nog wel eens van pas zou kunnen komen op feestjes. Als je later groot bent.’

‘Klopt,’ zei Akos. ‘Toen zei je ook “als je later groot bent”.’

Haar mond trok schuin omhoog naar haar wang. Veel enthousiaster werden haar reacties meestal niet.

‘Dezelfde bestanddelen die een “grotere” versie van jou misschien op een feestje zou gebruiken, kun je ook gebruiken om gif mee te mengen,’ zei ze met een ernstige blik. ‘In dat geval moet je de hoeveelheid susbloem verdubbelen en de hoeveelheid harvawortel halveren. Begrepen?’

‘Waarom...’ wilde Akos vragen, maar ze begon al over iets anders.

‘Zo,’ zei ze terwijl ze een susbloemblaadje op haar eigen snijplank schoof. Het was nog rood, maar gerimpeld, ongeveer zo lang als haar duim. ‘Wat houdt jou vanavond bezig?’

‘Niets,’ zei Akos. ‘Of misschien dat er mensen naar ons starden tijdens de Bloei.’

‘Iedereen is zo gefascineerd door de uitverkorenen. Ik wou dat ik kon zeggen dat ze op een dag ophouden met staren,’ zei ze zuchtend, ‘maar ik ben bang dat je... dat jij altijd aangestaard zult worden.’

Hij wilde vragen waarom ze zo nadrukkelijk ‘jij’ zei, maar hij was altijd op zijn hoede als zijn moeder hem les gaf. Als hij de verkeerde vraag stelde, kapte ze de les abrupt af. Als hij de goede stelde, kreeg hij misschien dingen te horen die hij nog niet zou moeten weten.

‘En jij?’ vroeg hij. ‘Wat houdt jou bezig, bedoel ik?’

‘Aha.’ Zijn moeder hakte heel soepel met het mes, dat rikketikte op de plank. Hem ging het ook steeds beter af, maar hij kreeg nog steeds te grove stukken. ‘Vanavond word ik geplaagd door gedachten over de familie Noavek.’

Ze had blote voeten, met omgekrulde tenen van de kou. De voeten van een orakel.

‘Dat is de familie die over Shotet heerst,’ zei ze. ‘Het land van onze vijanden.’

De Shotet waren een volk, geen natieplaneet, en ze stonden bekend als agressief en wreed. Ze kerfden een streep in hun arm voor iedereen die ze hadden gedood en gaven zelfs hun kinderen les in de kunst van het oorlog

voeren. En ze woonden op Thuvhe, dezelfde planeet waar Akos en zijn familieleden op woonden (hoewel de Shotet deze planeet geen ‘Thuvhe’ noemden en zichzelf geen ‘Thuvhesiërs’) aan de andere kant van een grote vlakte vol veergras. Hetzelfde veergras dat langs de ramen van het huis van de familie Kereseth schraapte.

Zijn oma, de moeder van zijn vader, was tijdens een van de Shotet-aanvallen omgekomen, enkel gewapend met een broodmes, als hij zijn vader moest geloven. En de stad Hessa droeg nog altijd de littekens van Shotet-geweld: de namen van de overledenen waren uitgehakt in lage stenen muren en gebroken ramen waren gerepareerd in plaats van vervangen, zodat je nog steeds de barsten kon zien.

Pal aan de andere kant van het veergras. Soms had hij het gevoel dat ze zo dichtbij waren dat hij ze kon aanraken.

‘De familie Noavek is uitverkoren, wist je dat? Net als jij, je broer en je zus,’ ging Sifa verder. ‘De orakels hebben nooit eerder lotsbestemmingen gezien in die stamboom, het is alleen tijdens mijn leven gebeurd. Daardoor konden de Noaveks druk uitoefenen op de Shotet-regering en de macht grijpen, die ze sindsdien in handen hebben.’

‘Ik wist niet dat dat kon. Dat een nieuwe familie ineens lotsbestemmingen kan krijgen, bedoel ik.’

‘Tsja, wij die in de toekomst kunnen kijken, kunnen niet bepalen wie er een lot krijgt,’ zei zijn moeder. ‘We zien honderden toekomst, mogelijkheden. Maar een lot is iets wat een bepaalde persoon overkomt in alle varianten van de toekomst die we zien, en dat gebeurt slechts heel zelden. En die lotsbestemmingen bepalen wie de uitverkoren families zijn – niet andersom.’

Zo had hij er nog nooit over nagedacht. Mensen deden het altijd voorkomen alsof de orakels lotsbestemmingen als cadeautjes uitdeelden aan bijzondere, belangrijke mensen, maar als hij zijn moeder zo hoorde praten, werkte het juist niet zo. Door een lot werden bepaalde families belangrijk.

‘Dus je hebt hun lot gezien. Van de Noaveks.’

Ze knikte. ‘Alleen de zoon en de dochter hebben een lot. Ryzek en Cyra. Hij is ouder, zij is van jouw leeftijd.’

Hij had hun namen al eerder gehoord, in combinatie met een paar be-